

да получимъ твердѣ радостно за мене извѣщеніе, отъ 20. Септемвриа оной же години, че Грамматика моя сегашнаго болгарскаго языка прегладалъ известнѣйшій нашъ познаватель различныхъ славянскихъ языковъ членъ (*Совѣтникъ) Россійской Академіи Александръ Христофоровичъ Востоковъ. Тойзи засаженнѣйшій (*достоинѣйшій) филологъ е правилъ на нѣкои мѣста сей Грамматики свои саписаніа, кои ги свершва онъ сосъ тѣзи рѣчи:

„И да не можемъ да са согласимъ сосъ Г. Венелина въ това и въ други мѣста; но азъ нахождамъ въ Грамматикѣ его твердѣ много добро; и смѣтамъ, че напечатаніе нейно ще принесе гдѣтка полза славянскому языкознанию.“

Тѣзи саписаніа А. Х. Востокова са помного повисокой филологій, отколкуто грамматически прилики, и, како са види, нишнаа причина е была тамъ: че требваше въ нѣкои мѣста да говоримъ поапно. И това ми придаде сила да направа